

Giới thiệu Mộc Lan và Nhược Thụ

Tuyện Mộc Lan và Nhược Thụ của tác giả Lan Cữu là một câu truyện khác họa một thế giới song song nơi con người có hai giới tính nam nữ nhưng có đến ba tính hướng cho từng giới tính Alpha, Beta, Omega.

Xuất phát điểm của Omegaverse được cho là từ bầy sói, nơi Alpha là con tập trung sức mạnh lớn nhất của bầy và được hưởng thụ mọi quyền lợi trong bầy, trong khi đó các con Omega là những con sói yếu ớt và phải dựa dẫm vào các con sói khác trong bầy. Beta là những con sói thường trong đàn.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan và Nhược Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Phần 1

Chào mọi người, tôi là một cô gái đã bắt kịp xu hướng xuyên không một cách vẻ vang, nhưng hơi đen là nơi tôi xuyên tới không giống mọi người cho lắm, bản thân tôi cũng nhận ra điều ấy rồi, sự thật là tôi đã xuyên vào một cuốn tiểu thuyết.

Đã là tiểu thuyết, đầu tiên phải có bối cảnh câu chuyện thật hùng hậu, cho nên ở đây có tới sáu loại giới tính.

Tôi cúi đầu ôm mặt đứng trong vườn hoa, lặng lẽ rơi những giọt nước mắt dài như sợi mì, tôi có hai người cha, và cả hai đều là Beta...

Tiếp theo là phải có nhân vật chính —

“Bộp”

Chợt, tôi cảm thấy vai mình nặng trĩu, tôi quay đầu lại nhìn, ôi, mắt tôi... mắt của tôi! Cái tên mặt mũi bình thường nhưng cả người viết đầy chữ “tui là thánh mẫu tới bắt nạt tui đi”, trên đầu lại có cái vòng vàng chóc này là ai, chắc chắn là nhân vật chính rồi!

Tại sao! Tại sao chứ ông trời ơi! Tại sao ông lại đối xử với tôi như vậy, tại sao tôi lại không phải là nhân vật chính!

Tôi quỳ gối gào thét.

“Cậu... Cậu không sao chứ?” Thiên sứ bé nhỏ ngượng ngùng cười một cái, nụ cười này tôi quen lắm, nó là kỹ năng “sen trắng chuộc nụ cười” xếp No.1 trong bảng xếp hạng các kỹ năng Tom Sue* thường sử dụng. Tôi hiểu, tôi hiểu mà, nếu nhân vật chính cậu đã tới đây rồi thì đừng trách tôi đấy nhé!

*Tom Sue: giống như Mary Sue nhưng dùng để nói về nhân vật nam.

Mặt tôi vắn vẹo xông về phía cậu bé thiên sứ ấy, đáng vẻ như con sói xám muốn ăn thịt cô bé quảng khăn đỏ: “Nào nào nào ~ bé cưng đang buồn lắm, phải hôn một cái mới đứng dậy được.”

Thiên sứ bé nhỏ: Của nợ gì thế.

Tôi cúi đầu nhìn dáng vẻ lưng hùm vai gấu của mình, lại nhìn nhân vật chính đang bị tôi siết trong lòng đến nỗi sắp ngạt thở, tôi hoảng loạn nói: “Ồi giời, tôi thật sự không có ý đâu! Nhĩ Khang! Nhĩ Khang! Từ Vy? Cậu nhìn thấy gì không?” Tôi học theo Tiểu Mã Ca* lay vai nhân vật chính túi bụi, thấy cậu ta dần dần tỉnh táo tôi mới bình tĩnh lại.

*Tiểu Mã Ca: một nhân vật trong bộ phim Bán sắc anh hùng, do diễn viên Châu Nhuận Phát thủ vai.

Tên nhóc này chạy không thoát khỏi vai chủ thụ rồi, hơn nữa chắc chắn cậu ta còn là một Omega rất mạnh! Dựa theo kinh nghiệm xem đam mỹ nhiều năm của tôi, thế giới ABO này có đến 90% là NP, tôi nhất định phải ôm chặt đùi chủ thụ mới được!

“Sao cậu yếu đuối thế hả?” Tôi nhìn sắc mặt nhân vật chính đã tái xanh: “Sau này tôi bảo kê cho cậu! Ông đây bảo vệ cậu là được!”

Tôi rất đàn ông vỗ vai nhân vật chính, nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của cậu ta, tôi lại vội vàng nháy mắt: “Hê hê, tôi là Lâm Phong.”

Thiên sứ bé nhỏ hình như không thèm để ý đến tôi bèn liếc sang chỗ khác, nhưng rồi lát sau cậu ta lại nhìn thấy vẻ mặt tủi thân của tôi nên bèn quay lại: “Ủm, tôi là Lâm Lam.”

Đã là “đàn ông”, một lời nói ra thì không thể xoay chuyển được. Nếu đã hứa sẽ bảo vệ Lâm Lam thì tôi nhất định nói được làm được.

Tôi nhìn chăm chăm vào cái tên đang có làm màu trước mặt mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cút ngay! Tao không cần biết mày là ai! Cho dù mày là

chủ công tao cũng không thêm quan tâm! Mày dám động vào Lâm Lam thử xem!”

Tên cô làm màu nào đó: Cửa nợ gì đây.

Tôi vỗ nhẹ lên bàn tay đang run rẩy siết chặt lấy một góc áo của mình, nói đầy vẻ an ủi: “Đừng sợ.”

Cái tên đằng trước nhìn thấy dáng vẻ thô con non nớt của Lâm Lam thì hai mắt lập tức sáng như đèn pha ô tô, nó vươn tay ra định sờ soạng.

Tôi lập tức ngoạm vào tay nó, sau đó đánh cho nó một trận toi bời khói lửa. Nhìn thẳng ngốc ấy nằm sõng soài dưới đất, tôi khinh thường nói: “Yêu sớm là không đúng, hạt đậu như mày mà cũng đòi chạm vào Lâm Lam à, cả đời này đừng mơ!”

Tôi sờ lên gương mặt hơi sưng phù của mình, lại dùng bàn tay không bị thương vỗ nhẹ lên người Lâm Lam đang run rẩy sau lưng: “Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cậu, không ai dám có ý đồ gì với cậu đâu, chỉ cần tôi còn ở đây, tôi sẽ bảo vệ cậu cả đời.”

Do sự làm màu quá đáng vào buổi sáng của tôi, buổi chiều tôi đã bị phạt roi. Cảm nhận roi da quất lên người, tôi ôm Lâm Lam vào lòng, giọng nói càng nhỏ nhẹ: “Đừng sợ, tôi không đau chút nào, sau này, nếu tên nào cậu không thích làm phiền cậu, cậu chỉ cần gọi tên tôi, tôi sẽ đến ngay.”

Nhưng không quá hai ngày sau tôi đã hối hận.

Lâm Lam lúc nào cũng bị bắt nạt, thế là tôi quyết định quỳ cả ngày tại sảnh lớn để được phép ở cùng phòng với Lâm Lam.

Nhìn Lâm Lam bôi thuốc vào đầu gối cho mình, tôi cười ngốc nghếch nói: “Hê hê, cậu xem, tôi ở cùng cậu thế này sẽ không sợ cậu bị bắt nạt nữa, tôi sẽ luôn ở bên cậu.”

Tôi cứ mãi tán dương trí tuệ của mình nên không để ý tới khóe miệng Lâm Lam đang giật giật.

Cứ thế, tôi đã bảo vệ Lâm Lam được chín năm, năm mười ba tuổi tôi và Lâm Lam cãi nhau một trận. Lâm Lam vẫn có dáng vẻ non nớt khiến người ta muốn bắt nạt đó, cậu ta giương ánh mắt long lanh của mình lên, vừa khóc vừa nói với tôi: “Lâm Phong, cậu đừng có đi theo tôi nữa, cậu phiền lắm cậu biết không hả?”

Tôi không biết làm gì để an ủi cậu ta, chỉ có thể dùng bàn tay lau nước mắt cho Lâm Lam thấp hơn tôi cả cái đầu: “Có phải cậu thấy tôi ở gần cậu quá không? Thế sau này tôi cách xa cậu một chút nhé?”

Cậu ta lại càng khóc to hơn.

“Vây... vậy tôi phải làm gì?” Tôi lắp bắp nói.

Cậu ta ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Cậu đừng đi theo tôi nữa.”

Tôi gấp rôi: “Không được!”

Tôi cũng không thêm quan tâm xem cậu ta có khóc hay không, khóc đến mức chân tôi gấp muốn nhảy cả lên rồi! Chuyện gì thế này?!

“Cậu, Lâm Lam, cậu đừng làm khó tôi nữa, tôi... ngoại trừ việc rời xa cậu ra, việc gì tôi cũng theo cậu hết, có phải cậu có chuyện gì bận tâm không?” Bảy năm ngựa ngáy cũng khó ra đời thế ư?

Tôi lặng lẽ nhìn Lâm Lam khóc càng to hơn rồi quay người rời đi.

Sau khi rời khỏi đó, tôi tới gặp gia chủ một chuyện, lúc ấy mới biết được nguyên nhân. Chính phủ bất ổn nên gia chủ quyết định chờ Lâm Lam đủ mười bốn tuổi sẽ cho cậu ta tham gia quân đội.

Trời ạ! Gia chủ, ông điên rồi, nào ông có nếp nhăn không hả? Đó là chủ thụ đấy, ông muốn chết ư?! Ông chờ xem ngày sau chủ công xử ông như thế nào!

Tôi không thêm để ý đến sắc mặt đen ngòm của gia chủ, xách theo cái nệm làm tổ ở sảnh lớn ba ngày liền, không ăn không uống, cuối cùng gia chủ cũng thỏa hiệp cho tôi được đi thay Lâm Lam.

Hỏi tại sao tôi lại không để chủ thụ tình cờ gặp chủ công ư? Tình cờ emm ày! Cả lũ đã là sâu bọ rồi, hơn nữa tôi còn tên là Mộc Lan! Mộc Lan hiểu không?

Gia chủ tức giận triệu tập toàn bộ người trong Lâm gia tới để tuyên bố tôi sẽ là người thay thế Lâm Lam, nhưng gần như tất cả mọi người đều phản đối việc đó. Lúc ấy tôi đang nhìn chăm chăm vào gia chủ nên không phát hiện ra Lâm Lam không hề gờ tay.

“Gia chủ, tôi quyết định rồi, tôi sẽ làm phẫu cắt bỏ tuyến thê! Từ nay về sau không làm Omega nữa!”

Tôi ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy dáng vẻ sững sờ của Lâm Lam, sao vậy?

Tuy rằng tôi còn nhỏ, pheromone* còn chưa hoạt động mạnh, nhưng tôi không có kỹ năng đặc biệt để không chế thời kỳ phát tình, vậy nên tôi kiên

quyết làm phẫu thuật cắt bỏ nó. Toàn bộ quá trình không tiêm thuốc gây tê nên tôi phải nghiêng răng chịu đau: Sau này, sau này chủ thụ nhất định sẽ đối xử tốt với tôi! Thật ra...cho dù Lâm Lam có phải chủ thụ hay không, điều đó cũng không còn quan trọng nữa, tôi sẽ bảo vệ cậu ấy! Đã chín năm rồi, một đời cũng chẳng có gì to tát!

*Pheromone: là những chất được sử dụng như những tín hiệu hóa học giữa các cá thể cùng loài, trong thể loại văn ABO, chỉ có Alpha và Omega mới có sự hấp dẫn lẫn nhau nhờ vào pheromone tiết qua tuyến thể, Beta không bị ảnh hưởng bởi chất này.

Sau khi làm phẫu thuật xong, tôi cũng chẳng thèm quan tâm xem nó đã kết vảy hay chưa, run rẩy chạy tới vườn hoa tìm Lâm Lam đang đứng khóc ở đó, tôi đập vai cậu ta một cái: “Khóc cái gì, cậu không cần đi nữa, sang năm tôi đi thay cậu, năm nay tôi còn được theo đuổi cậu không?”

Cậu ta nghẹn ngào gật đầu.

“Tôi nói rồi mà, không sao đâu, cậu xem tôi lưng hùm vai gấu thế này, người khác không biết tôi là Omega đâu, cắt thì cũng cắt rồi. Cậu đừng buồn nữa, nhé?”

Cậu ta vẫn cứ nghẹn ngào, tôi đành gỡ đầu: “Này, có cần tôi thơm một cái cậu mới hết khóc không hả?”

Dưới ánh mắt sững sờ của tôi, Lâm Lam gật gù, cậu ta nhón chân lên thơm vào môi tôi.

Mặt WTF.jpg

Sau khi ôm mặt la hét trong lòng một lúc, tôi bình tĩnh lại, đây chỉ là cái hôn giữa những người “bạn gái thân thiết” mà thôi, đúng vậy, cuối cùng thể giới này không chỉ có đồng tính luyến mà còn có cả vô tính luyến rồi! Chắc chắn chỉ là đùa thôi!

“Ừm...” Tôi vuốt nhẹ sống mũi: “Những năm tôi không có ở đây, nếu cậu có chuyện gì thì dùng máy truyền tin liên lạc với tôi. Cho dù ở đâu tôi cũng sẽ tìm về, tin tôi đi, đừng để bị bắt nạt nữa.”

Nói xong, tôi nhìn thấy vẻ mặt Lâm Lam hiện lên nét dứt khoát, rồi lại như do dự về một điều gì đó, cậu ta nói: “Lâm Phong, tôi quyết định rồi, tôi sẽ theo nghiệp kinh doanh!”

Tôi cười đầy vẻ hào sảng: “Được thôi, sau này tôi là tướng quân, cậu là tổng giám đốc, hai chúng ta quan thương cầu kết!”

Chợt, tôi ngừng lại một lát: “Cậu không muốn làm gia chủ sao?”

Cậu ta nói vài câu gì đó rất mơ hồ rồi lắc đầu.

“Không muốn thì tốt, tôi còn nghĩ nếu cậu muốn làm gia chủ thì sao tôi có thể yên tâm vào quân đội được. Lỡ như lúc cậu cần mà tôi lại không có mặt thì gay.”

Lâm Lam nghe xong, một tia sáng mờ ám vụt qua đáy mắt cậu ta.

“Đúng rồi, nếu cậu có thích ai thì cứ chủ động tấn công, tôi sẽ bắt người đó phải thích cậu, nếu có con thì cho tôi làm mẹ nuôi nhé!”

“Ha ha, nếu cậu thực sự muốn thế, để cậu làm mẹ ruột luôn cũng được.” Nét mặt Lâm Lam dịu dàng lạ thường.

Một năm trôi qua rất nhanh, trước khi đi tôi ôm chặt lấy Lâm Lam, nói: “Nhớ lấy, đừng sợ, có tôi rồi.”

Lâm Lam hơi ngượng ngùng nói: “Thật ra năm ngoái tôi mới biết cậu là Omega.”

Nghe xong, chân tay tôi cứng đờ, tôi chặt vật treo lên khoang thuyền.

Tham gia quân đội cũng cần trải qua sự sàng lọc, những điều đó đối với một Omega là tôi mà nói có hơi hà khắc.

Tôi rất béo, ngoại trừ có sức mạnh ra thì giá trị nhạy bén quả thật là bằng 0. Tôi gần như đã phải liều mạng mới có thể kéo giá trị nhạy bén từ E lên C ngay sát thời gian đào thải, đạt được yêu cầu tối thiểu để tham gia quân đội, sau đó lại dùng gần hai tháng để nâng giá trị ấy lên mức A. Véo cái bụng đã teo tóp đi nhiều và có một vài vết sẹo lỗi của mình, lòng tôi ngập tràn cảm giác hi vọng, tôi nhất định sẽ trở thành đại tướng quân tiêu diệt trùng tộc bảo vệ Lâm Lan!

Đêm trước ngày ra trận, tôi và Lâm Lam nói chuyện rất lâu: “Lâm Lam~ Tôi kể cho cậu nghe nhớ, ở quân đội chúng tôi có một anh chàng Beta rất đáng yêu! Tôi muốn theo đuổi anh ấy!”

Lâm Lam hơi lo âu nói: “Anh ta sẽ chấp nhận giới tính của cậu chứ?”

Mặt tôi cứng đờ, tôi mấp máy môi không nói nên lời, một lát sau mới hỏi: “Thế cậu thì sao?”

Cậu ta không trả lời.

Cậu ta không trả lời.

Tại sao?

Dựa vào cái gì?

Không phải là vì cậu sao?

Không lâu sau đó, cậu ta mới khàn giọng trả lời tôi: “Tôi sẽ.”

Lừa đảo.

“Thế cậu...cậu...thôi bỏ đi, tối rồi, bye bye.” Tôi cúp điện thoại.

Ngày thứ hai sau khi tham gia chém giết trùng tộc, tôi tình cờ được diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân tôi cứu lại chính là anh chàng Beta đáng yêu kia.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, anh ta cảm ơn tôi, tôi nhân cơ hội đó tỏ tình với anh ta. Mặt anh ta đanh lại, dùng một giọng nói hơi cứng nhắc trả lời tôi: “Xin...xin lỗi em, tôi không thể chấp nhận em được.” Thính giác của tôi có độ nhạy cảm rất cao, tôi nghe thấy anh ta lẩm bẩm ở đằng xa: “Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga, đồ quái vật không có giới tính.”

Không phải! Tôi không phải!

Tôi rất muốn phản bác, nhưng tôi biết anh ta nói đúng.

Buổi tối hôm đó, lòng tôi đầy buồn bực nên bèn gọi cho Lâm Lam một cú điện thoại. Chúng tôi cứ tán gẫu như thế cho đến khi tôi cảm thấy hơi buồn ngủ. Trong lúc mơ hồ, tôi nghe thấy cậu ta hỏi tôi “Ngủ chưa?”, rồi sau đó là tiếng đẩy cửa vào, một giọng nữ đầy vẻ thô lỗ vang lên: “Boss, ngài đã quyết định hủy diệt Lâm gia chưa? Chúng ta chỉ cần để đồ quái vật không có giới tính kia chết trên chiến trường là được mà, dù sao cô ta cũng...”

Trong khoảnh khắc, toàn bộ cảm giác buồn ngủ của tôi tan biến.

Đúng, không sai, cô nói đúng, các người nói đúng, tôi chính là con quái vật không có giới tính.

Thì ra tất cả đều là giả, cuộc gặp gỡ ban đầu, những lần bảo vệ sau đó, còn cả sự đi thay này nữa, thì ra là vậy, nhớ lại những lúc kì lạ của Lâm Lam, tôi hiểu ra rồi. Nhưng mà...lỡ như là hiểu lầm thì sao? Lòng tôi vẫn còn ôm một tia hi vọng.

Một tháng sau đó, Lâm gia bị người ta hủy diệt, còn tôi thì suýt nữa đã mất mạng trong một lần làm nhiệm vụ, tôi nghĩ, hình như tôi đã biết được chân tướng rồi. Phải nhờ vào máy thở oxy tôi mới mò ra được điện thoại của mình, tôi phát hiện có một tin nhắn mới được gửi đến, mở ra thì là một đoạn video.

“Lâm Phong sẽ thay thế Lâm Lam, ai có ý kiến gì không?” Ngoại trừ Lâm Lam, tất cả mọi người trong Lâm gia đều giờ tay.

Cảnh tượng vụt chuyển.

“Lâm Lam, cậu chắc chứ?” Đây là giọng của gia chủ.

“Tôi không hề ép cô ấy.” Ép ai? Chắc là tôi rồi.

Giọng Lâm Lam như một cây đinh găm vào trái tim tôi.

Đúng rồi, ngay từ lúc bắt đầu đã chỉ có một mình tôi là kẻ ngốc, cậu không sai, là tôi đáng bị coi thường.

Trong con choáng váng, trước mặt tôi chỉ còn lại một màu đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan và Nhược Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Phần 2

Ba năm sau —

“Nhìn kia, người đó là La Khôn Sinh, đẹp trai quá đi mất!”

“Đúng thế, tuy rằng không có giới tính nhưng chỉ cần được ở bên cô ấy thôi tôi cũng vui lòng!”

“Đại tướng! Nhìn bên này đi nào!”

Tôi chen chúc vượt qua đám đông một cách thờ ơ. Lần đó, tôi may mắn không mất mạng, dựa vào công lao lại được phong làm Thiếu tướng, sau khi đường thương tôi đổi tên là La Khôn Sinh.

Do không đủ dinh dưỡng nên cơ thể tôi ngày một gầy đi, sau một quãng thời gian ngày ngày luyện tập, tôi bỗng nhiên đột phá tới thời kì mạnh nhất của mình. Lúc này đây, tôi sờ lên khuôn mặt tinh xảo và những bắp thịt săn chắc nở nang, cảm thấy ôi sao xa lạ quá đi.

Trong một lần làm trắc nghiệm, lực tinh thần của tôi đạt SSSS-, giá trị nhảy bén đạt S, sức mạnh đạt SS, đủ tiêu chuẩn để trở thành Đại tướng. Tôi bước lên khoang thuyền, lại ngồi vào cơ giáp một lần nữa, nhưng giờ đây lòng tôi không còn cái sự kích động như thuở ban đầu, ngược lại, tôi cảm thấy buồn cười hơn.

Tổ sư nhà chủ thụ, tổ sư nhà cậu Lâm Lam, tôi bị ánh sáng của chủ thụ thu hút rồi hay sao? Trong đầu tôi hiện ra diễn biến của cuốn tiểu thuyết này, thì ra tôi chỉ là một vật hi sinh, bây giờ có lẽ Lâm Lam đang hú hí với tên chủ công trâu bò nào đó rồi, tôi đọc đến cái chết của “Lâm Phong” thì không đọc nổi nữa, đau lòng thật.

Có lẽ, do đã trải qua chuyện bị thương nhất nên giờ lòng tôi không còn thấy đau nữa, nghĩ tới Lâm gia, nghĩ tới người đã lợi dụng tôi, tôi không khóc được, cũng chẳng hận nổi.

Hai tháng sau, tôi mang theo đầu của nữ vương trùng tộc tới gặp đức vua, rồi được phong làm Nguyên soái, từ đó về sau tôi bước lên vị trí dưới một người trên vạn người, toàn bộ quân đội đều do tôi chỉ huy, nhưng giờ đây mục tiêu của tôi là gì?

Tôi nhớ lại lúc xưa khi Lâm Lam nói cậu ta muốn theo nghiệp kinh doanh, tôi quyết định tôi sẽ cướp bát com của cậu ta, tôi sẽ đầu tư, tôi sẽ... tôi muốn gặp Lâm Lam, thôi vậy, bỏ đi.

Tôi dò hỏi ra tập đoàn lớn nhất bây giờ là của ai, ngay cả đức vua cũng phải nể cậu ta mấy phần, lũng đoạn hai giới kinh doanh và xã hội đen, lợi hại thật.

Tôi hẹn gặp cậu ta, dùng thân phận Nguyên soái nói muốn hợp tác. Lúc nghe thấy tên của tổng giám đốc tập đoàn đó, tôi hơi sững lại.

Tần Định Uy?

Khôn Sinh, Định Uy, hóa ra hai chúng tôi đều đã đổi tên.

Anh chàng tổng giám đốc này rất có phong độ, phong thái cũng thuộc vào dạng khó tìm, chất pheromone tỏa ra người anh ta rất đậm đặc, ngay cả người không có giới tính như tôi cũng cảm thấy hơi vận vẹo, muốn ra oai hả? Đáng tiếc, tôi chẳng có cảm giác gì, gương mặt tuấn tú, dáng người cao ráo, nếu như đánh nhau thì có thể tôi và anh ta sẽ bất phân thắng bại, nhưng mà, tôi đánh trận chưa bao giờ dựa hoàn toàn vào sức mạnh.

Không biết vì sao, anh chàng tổng giám đốc này đối xử với tôi rất nhiệt tình, gương mặt ấy rõ ràng lạnh như băng nhưng lại nói liên hồi, nói đến mức tôi sắp tê liệt thính giác rồi.

Tôi mỉm cười nói với anh ta: “Tần tiên sinh, xin hỏi ngài có quen một Omega nam tính tên là Lâm Lam không? Tên Omega có dáng vẻ như con thỏ non yếu ớt khiến người ta vừa muốn bắt nạt lại vừa muốn bảo vệ ấy?”

Mặt Tần Định Uy vận vẹo trong giây lát, không lẽ anh ta yêu thầm Lâm Lam? Tôi nhớ tới khuôn mặt đó của Lâm Lam, ừm, có thể lắm, nếu tôi là nam tôi cũng đề cậu ta rồi.

“Ừm, tôi quen cậu ta, cô có gì muốn nói ư?” Tần Định Uy lấy ra một tấm ảnh của Lâm Lam rồi hỏi tôi có phải cậu ta không, tôi gật đầu nói: “Tôi chỉ hi vọng, ngài có thể chăm sóc cậu ta giúp tôi, lúc còn nhỏ tôi đã từng đồng ý với người đó là sẽ bảo vệ cậu ta.”

Hình như Tần Định Uy hơi kinh ngạc, tôi lại nói: “Nhưng cũng chẳng có gì đâu, không sao cả, bây giờ chúng tôi đã không còn liên lạc với nhau nữa rồi, tôi chỉ... chỉ hơi buồn mà thôi.”

Dường như Tần Định Uy nhận ra được tâm trạng tồi tệ của tôi, anh ta nhanh chóng chuyển đề tài, chúng tôi nói chuyện một hồi rồi trao đổi thông tin liên lạc, sau đó hứa với nhau sẽ còn gặp lại.

Vài ngày sau, tôi bị một Beta có vẻ ngoài đáng yêu chặn lại, tôi nhìn thật kỹ người đó, lát sau mới nhận ra đây là Beta đã từng từ chối tôi lúc trước.

Anh ta nói: “Nguyên soái! Tôi thích ngài, tôi không bận tâm đến giới tính của ngài, tôi chỉ thích ngài mà thôi!”

Tôi mỉm cười nói một cách tàn nhẫn: “Tôi thấy thứ anh thích là vẻ ngoài và quân hàm của tôi thì đúng hơn đấy.”

Tóc tôi bây giờ đã dài đến ngang eo, khuôn mặt cũng mang theo nhiều nét dịu dàng hơn, hoàn toàn không có sự tiêu điều như khi chém giết trên chiến trường, cũng không có vẻ béo mập của cái thời còn niên thiếu.

Anh ta không tin nói: “Sao ngài lại nói tôi như vậy, sao tôi có thể đáng khinh như thế! Tôi đã thích ngài kể từ khi ngài còn là Thiếu tướng rồi!”

Ngắm nhìn khuôn mặt tỏ vẻ kiên nghị của anh ta, thật lòng mà nói, tôi cảm thấy hơi buồn nôn, nó khiến tôi nhớ tới Lâm Lam, buồn nôn thật, tôi nói đầy vẻ ác độc: “Anh biết lúc đầu tôi tên là gì không?”

Anh ta lắc đầu, tôi cúi người xuống, kề sát vào tai anh ta, lặng lẽ nhìn hai bên má anh ta thấp thoáng nét đỏ ửng: “Tôi vốn tên là... Lâm Phong.”

Nhìn khuôn mặt ấy thoát cái đã đổi sang màu trắng bệch, tôi hải lòng vỗ đầu anh ta rồi quay người rời đi.

Bạn xem, loài người nông cạn.

Không bao lâu sau, Tần Định Uy bắt đầu triển khai kế hoạch theo đuổi tôi, tôi tề liệt cảm xúc lấy bức hình chụp mình khi trước ra đưa cho anh ta, tôi nói: “Tôi bị bệnh, phải tiêm rất nhiều hormone, phải luyện tập không có thời gian ra ngoài”.

Anh ta nói: “Không sao, cho dù vậy tôi vẫn muốn cưới em.”

Tôi nói với anh ta: “Tôi là người không có giới tính, khả năng mang thai rất thấp.”

Anh ta nói: “Không sao, chúng ta có thể nhận con nuôi, vừa hay tôi cũng không muốn có người khác chia sẻ tình yêu của em.”

Tôi trả lời: “Có bệnh à, ai thêm yêu anh.”

Tình yêu của tôi đã tan thành mây khói vào mùa hè năm năm trước rồi.

Tần Định Uy cứ thế bám theo tôi một năm liền, tôi bị làm phiền đến mức lời luôn chuyện Lâm Lam ra nói với anh ta: “Ngay từ lúc đó tôi đã nghĩ, cả đời này của tôi chỉ có thể như thế này thôi.” Không dám tin tưởng, không dám yêu người khác, mười năm làm bạn còn chỉ là một màn kịch.

Nét mặt anh ta như bị tổn thương, nhưng sao tôi lại thấy ở đó thoáng hiện lên vẻ hối hận và một chút mừng thầm? Tôi không hiểu cũng không định trả lời.

Ngay khi tôi muốn buông xuôi mọi thứ, tôi lại nhìn thấy tên cổ làm màu đã từng quấy rối Lâm Lam lúc cậu ta năm tuổi: “Lâm Lam, mày hủy diệt Lâm gia, mày không sợ bị báo ứng ư?”

Trả lời tên đó là một nhát dao của Tần Định Uy.

Lâm Lam, phải làm sao cậu mới chịu buông tha tôi đây? Thôi đi, muốn chém muốn giết tùy cậu, tới đi, Tần Định Uy, hoặc là, Lâm Lam

Tôi nhìn thấy Tần Định Uy xông về phía mình, bỗng nhiên anh ta mỉm cười một cái, tôi sững người ra rồi lập tức bị đánh ngất. Nụ cười ấy đẹp đến mức lay động lòng người, hình như còn mang theo một chút quen thuộc khiến người ta hoài niệm. Đó là nụ cười mà tôi thích nhìn thấy nhất ở Lâm Lam, nụ cười dịu dàng pha chút ngượng ngùng, xen lẫn sự kiên định và đầy vẻ nuông chiều.

Bỉ ỏi. Hèn hạ. Hừ. Tiểu nhân.

Tôi đơ mặt nhìn cái còng số tám đang khóa chặt lấy tay mình, emm chứ, khóa thế nào vậy, sao không mở ra được.

Tôi bị buộc phải nghe một tràng giang đại hải những lời tủi thân của Lâm Lam, cậu ta vừa khóc vừa kể, càng đừng nói đến khuôn mặt cậu ta khi khóc thật là kì quá đi, tôi ngắt lời cậu ta, hỏi: “Cậu phẫu thuật thẩm mỹ hả?”

Cậu ta ngơ ra lắc đầu.

Thì ra con người có thể thay đổi đến vậy, Omega nhỏ giờ đây đã biến thành cường thụ rồi.

Cậu ta nói, ngay từ lúc đầu cậu ta quả thật có ý định lợi dụng tôi, nhưng sau này thì không muốn nữa, người phụ nữ kia là cố ý, bla bla bla, phiền quá đi, tôi nghĩ vậy, thế này là phạm quy rồi đó, tôi nghĩ thế.

Cậu ta nói, cậu ta được sống lại một đời, lúc ban đầu cậu ta muốn lợi dụng tôi là bởi vì “tôi” đời trước đã làm hại cậu ta.

Có trời đất chứng giám, trước khi xuyên không tôi là một cô gái vô cùng bình thường.

Cậu ta bla bla bla nói một đồng mà tôi không nghe vào một chữ, tôi chỉ nghe thấy cậu ta nói: “Thật ra tôi vẫn luôn yêu em, yêu em rất nhiều.”

Tôi trả lời: “Nói láo, sao những năm này cậu không đi tìm tôi?”

Cậu ta nói, cậu ta phải bày mưu tính kế rồi quảng lưới tóm gọn tôi một lần mới được.

Tôi nói, cậu còn muốn tóm gọn, tóm thế nào?!

Sau đó, tôi bị đè rồi, thật không ngờ nổi, tôi, Mộc Lan, 23 tuổi, bị “bạn gái thân thiết” cởi sạch quần áo trối lên giường.

Tôi không hoang mang cũng chẳng lo lắng, chỉ nuốt ngụm nước bọt rồi nói: “Hai Omega sẽ không có kết quả tốt gì đâu. Cậu đi xuống cho tôi!”

Cậu ta mỉm cười đầy vẻ ngượng ngùng: “Tôi là Alpha mà.”

Nói xong, Lâm Lam cầm lấy tay tôi sờ lên chỗ đó của cậu ta, tôi đơ luôn.

Chất pheromone tỏa ra từ người cậu ta khiến tôi cảm thấy khó chịu, bản năng của một Omega tưởng như đã đánh mất dần thoát khỏi sự kiểm soát của tôi, tôi bị cậu ta dẫn dắt đến mức chết đi sống lại, nhưng thỉnh thoảng cũng được tận hưởng điều đó, thực lòng mà nói đầu tôi vẫn còn quay mòng mòng đây.

“Cậu là Alpha?” Mặt tôi lạnh đi. “Sao cậu không nói sớm!”

Cậu ta rất vô tội chớp chớp mắt nói: “Em đâu có hỏi, tôi tưởng em biết chứ.”

Cậu tưởng con khi ấy!!

Bỗng nhiên cậu ta quỳ xuống, làm ơn đừng như những gì tôi đang nghĩ —

“Gã cho tôi nhé, tôi sẽ chịu trách nhiệm với em.”

“Tôi từ chối.”

Cậu ta nhìn như sắp khóc: “Vậy thì em chịu trách nhiệm với tôi đi, em đã nói sẽ bảo vệ tôi cả đời mà.”

Tôi cười ha ha nói: “Tôi nói bảo vệ Lâm Lam chứ không nói bảo vệ “anh”, Tần Định Uy.”

Cậu ta khóc rồi.

Tôi có chút lúng túng, nhưng vừa định lên tiếng thì lại bị môi cậu ta chặn lại.

Cậu ta vừa khóc vừa làm gì đó với tôi, còn vừa làm vừa hỏi: “Um...ư...em...em có chịu trách nhiệm không, nếu em dám nói không, tôi sẽ...tôi sẽ làm chết em!”

Trong cơn cuồng loạn, tôi bị ép phải đồng ý với cậu ta, thế là cậu ta càng ra vào mạnh hơn, cả ngày, tên cảm thú này.

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, tôi châm một điếu thuốc lên rồi ngồi hút bên cạnh tường, Lâm Lam nằm rúc trong chăn nhìn tôi đầy vẻ thẹn thùng, tôi nói: “Tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Sẽ sẽ con mợ cậu ấy! Tôi bị cậu làm cho không động đậy nổi rồi đây này!

“Tôi đồng ý với cậu.” Tôi cắn răng nói: “Mau đi ăn cơm!”

Cậu ta ôm tôi lên theo kiểu công chúa, cẩn thận mặc quần áo cho tôi, sau đó lại ôm tôi tới phòng khách, đút cho tôi ăn, trong lúc mơ hồ, tôi cảm giác quần áo của mình lại bị thay rồi, sao ồn ào thế nhỉ, tôi mở bừng mắt ra —

Đám người này là ai đây! Sao tôi lại ở hôn lễ thế này!

Mặt tôi vẩn vơ nhìn về phía Lâm Lam. Cậu ta cúi đầu trả lời tôi rằng cậu ta sợ tôi chạy mất, thật là bó tay với vẻ mặt kia.

Tin tức xuất hiện trên trang đầu các tờ báo hôm nay — Nguyên soái La Khôn Sinh và tổng giám đốc Tần Định Uy đã kết thành vợ chồng.

Thật ra tôi đã từ chối, nhưng ai bảo tôi không có cách nào đối phó với cậu ta đây.

Đêm tân hôn, vì một câu nói của cậu ta mà nước mắt tôi rơi như mưa, trong khoảnh khắc đó dường như cánh cửa trái tim tôi đã rộng mở.

Cậu ta vừa liếm những giọt nước mắt trên mặt tôi vừa nói những lời yêu thương, còn tôi thì chỉ có thể dùng tiếng “hu hu” để trả lời.

Cậu ta nói —

“Cuối cùng em cũng gã cho tôi rồi, lần này đến lượt tôi che chở cho em, một đời.”

Tôi nghĩ, tôi chạy không thoát rồi.

Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Lam trải qua những khoảnh khắc của cuộc đời này.

Kiếp trước, anh chết rất thảm, bị người ta cưỡng bạo đến chết, việc là một Omega nam tính đã định sẵn những ngày tháng sau này của anh sẽ không yên bình.

Sau khi Lâm Lam chết đi rồi sống lại, anh thề rằng cả đời này sẽ báo thù nhà họ Lâm. Lâm Lam kinh ngạc phát hiện ra một điều, tuy rằng gương mặt anh vẫn như trước nhưng giới tính lại có sự thay đổi, anh trở thành một Alpha.

Anh cố ý tiếp cận Lâm Phong, người đàn ông này kiếp trước đã nói sẽ bảo vệ anh nhưng cuối cùng lại làm giống hệt đám cầm thú kia. Lần này anh sẽ cho hắn nếm thử mùi vị được “bảo vệ”.

Anh tình cờ gặp được Lâm Phong ở vườn hoa, nhờ vào dáng người cao nổi bật ấy mà anh mới nhận ra đó là hắn, nhưng sao Lâm Phong lại biến thành nữ rồi? Việc này không hay lắm.

Nghe thấy cô ta nói sẽ bảo vệ anh, Lâm Lam cười lạnh, được thôi, cô cứ bảo vệ đi, tôi đợi xem cô sẽ bảo vệ tôi thế nào.

Nhưng điều khiến Lâm Lam không ngờ nổi là cứ thế Lâm Phong đã bảo vệ anh suốt chín năm. Năm mười ba tuổi, Lâm Lam vẫn còn hận Lâm Phong, anh quyết định lợi dụng sự “che chở” của Lâm Phong để khiến cô ta phải thay anh vào quân đội. Có điều...

Lâm Lam nhủ mảy, anh nhớ rõ kiếp trước là Lâm Phong bị phái đi chứ không phải đi thay anh mà nhỉ? Chuyện này là thế nào? Vì Lâm Phong là Alpha nữ tính ư?

Nghe Lâm Phong nói muốn cắt tuyến thể, Lâm Lam sững sờ.

Cô ấy... cô ấy là Omega nữ tính? Cắt tuyến thể vì anh ư?

Khoảnh khắc đó, Lâm Lam nghĩ rằng mình là một tên khốn. Anh hối hận không kịp nữa, Lâm Phong đã mất kiên nhẫn chạy đi làm phẫu thuật cắt bỏ tuyến thể rồi.

Lâm Lam mím môi nghĩ, nếu như, nếu như tôi hủy Lâm gia mà em không hận tôi, tôi sẽ che chở em một đời.

Một năm trước khi Lâm Phong rời đi, Lâm Lam đã hoàn toàn rơi vào tay gã, anh nói với cô: “Ha ha, nếu cậu thực sự muốn thế, để cậu làm mẹ ruột luôn cũng được.”

Tôi nói thật đấy, em đừng hòng chạy trốn, không phải em đã nói rồi sao, tôi diệt Lâm gia em cũng không quan tâm?

Không ngờ rằng, kế hoạch của anh lại bị phá hủy bởi một người anh rất tin tưởng ở kiếp trước, gã chủ trước khi chết còn đâm anh một dao, anh đã quá tự tin rồi, sau đó anh phát hiện — Lâm Phong biến mất, cô biến mất!

Lâm Lam gần như đã phát điên.

Sao em có thể, không phải em đã nói sẽ bảo vệ tôi một đời sao? Tôi biết, sao đến lúc này tôi mới biết, em là Lâm Phong, chỉ là Lâm Phong mà thôi, em không phải là người kia đời trước, sao đến giờ tôi mới hiểu.

Thời gian qua đi, Lâm Lam dần trèo lên những vị trí cao hơn, ưu thế của một Alpha bắt đầu thể hiện ra ngoài một cách mãnh liệt, thể lực của anh cũng ngày một lớn, cuối cùng, anh cũng trèo lên được vị trí mà hai người đã hứa với nhau lúc đầu. Anh đưa mắt nhìn cả thành phố gần như đâu đâu cũng có sản nghiệp của mình, thế nhưng —

Anh quay đầu lại, một giọt nước trong suốt trượt dài khỏi khóe mắt, sau này sẽ không còn ai hỏi anh có phải thơm một cái mới đứng dậy được hay không nữa.

Anh đánh mất cô rồi.

Cảm giác tuyệt vọng bám theo Lâm Lam mãi cho đến khi anh gặp người đó — La Khôn Sinh, anh nhận ra cô, cô chính là Lâm Phong. Cho dù gương mặt hai người hoàn toàn không giống nhau, nhưng Lâm Lam ý thức rõ được một điều, La Khôn Sinh chính là Lâm Phong.

Lâm Lam đổi tên rồi bắt đầu từ từ tiếp cận Lâm Phong, anh đang đợi thời cơ để ra một chiêu thật hiểm, anh biết nhược điểm của cô, tình yêu của cô, cô không nỡ xuống tay với anh.

Lâm Lam lảng lạng giăng một cái bẫy thật lớn chờ Lâm Phong nhảy vào, anh kiên nhẫn chờ đợi cơ hội.

Lâm Phong, em đừng hòng tháo chạy, nếu như em chạy trốn thì cho dù tôi hủy diệt em... không, tôi nhất định sẽ, tôi không thể mất em lần nữa.

Lâm Lam liếm môi, anh giả vờ tủi thân, cho dù cơ thể nhớ cô đến phát điên, cho dù toàn thân đang kêu gào muốn cô, anh vẫn chờ đợi cô tự nhảy vào bẫy.

Quả nhiên, anh không đi sai nước cờ này.

May thay em vẫn còn yêu tôi, cảm ơn em vẫn còn yêu tôi.

Lâm Lam liếm sạch những giọt nước mắt trên mặt Lâm Phong rồi lại chiếm lấy cô lần nữa.

Lâm Phong, em là của tôi, em chạy không thoát.

The End

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan và Nhược Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.